

го било страхъ да слѣзе на земята, да не би еленътъ да го смушка съ рогата си и згази съ краката си. Изведнажъ наблизо се чулъ ревъ на други еленъ, и ловецътъ го съгледалъ.

Вториятъ еленъ бързо идѣлъ насрѣща имъ. Той заплашително навеждалъ глава; искалъ да встѣпи въ бой съ елена, на който седѣлъ ловецътъ.

— Боже мой! . . . прошепналъ той изплашенъ, . . . тѣ ще ме изпотрошатъ, ще ме убиятъ при своята борба. . .

Еленитѣ се приближили и изведнажъ ударили главитѣ си и почнали да се бодятъ единъ други. Отъ силния ударъ ловецътъ се не здържалъ и падналъ на земята. . .

Той бързо скочилъ на крака, избѣгалъ на страна и се притаилъ въ храсталака.

Еленитѣ се борили дълго и жестоко. Първиятъ еленъ най-сетнѣ, надвилъ на противника си и го проболъ съ рогаветѣ си. Послѣ отишелъ въ рѣката, окжпалъ се, напилъ се, излѣзалъ и се скрилъ въ гората.

Въ този день пѣтници намѣрили нашия ловецъ въ гората отъ страхъ изгубилъ съзнание, и го занесли у дома му.

Той билъ цѣлъ издрасканъ, избитъ и трѣбвало цѣла седмица да лежи на постеля.

